Alceste, Opera uti tre Acter

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna Opera med italiensk text av **Raniero de Calzabigi** (1714-1795) översatt till svenska av **Carl Johan Hertzenhjelm** (1748-1818), Act 1 och 2, och **Johan Henric Kellgren** (1751-1795), Act 3, har digitaliserats 2014 av Kungliga Biblioteket, Stockholm och anpassats för Projekt Runeberg i augusti 2014 av Ralph E.

Innehåll.

Admete, Konung öfver Pheres i Theffalien är dödeligen fiuk. En Härhold förkunnar, at alt hopp om hans återftällande är ute. Alceste, hans Gemål, åtföljd af Hofvet och de Förnämfte i landet, inftäller fig i Apollos Tempel, för at blidka Gudarna med offer, och rådfråga Oraklet, fom fvarar: At Konungen fkulle dö i fall icke någon dödde i hans ftälle. *Alle fly förfkräckte af detta fvar. Alceste enfam ftadnar qvar, och fattar det beflut, at fielf rädda fin Gemål. Konungen blir frifk, hvarföre allmänna frögde - betygelfer anftällas; men hvarken Han eller Folket veta ännu hvem fom dör för honom. Änteligen uppenbarar Alceste fit beflut, och begifver fig til en ödflig fkog bredevid Staden, der Döden hade fit altare vid ingången til Plutos Rike. Admete kommer dit för at fria Alceste och upoffra fig fielf, men de Underjordifke Andarne föra Henne bort. Hercules, Admetes Vän, har emedlertid anländt och blifvit underrättad om alt. Han rycker Alceste ifrån dem och förer Henne tilbaka til fin Gemål. Apollo nedftiger, förutfäger Hercules fin tilkommande odödlighet, och förvandlar den enfliga Ödemarken uti Admetes Palats, der Sång och Lekar fira detta Konunga Parets nya förening.*

*

PERSONERNE.

ADMETE, Konung öfver Pheres

i Theffalien. H:r Carl Stenborg.

ALCESTE, Hans Gemål. Fru Müller.

EUMELE,\ Deras Barn. Herr Hiortsberg.

ASPASIA, \ M:lle Lundberg.

APOLLOS ÖFVERSTE PREST. Herr Karsten.

EVANDER. Herr Wickbom.

HERCULES. Herr Biörkman.

APOLLO. Herr Grönström.

EN HÅRHOLD. Herr Kellström.

EN AF DE UNDERJORDISKA

GUDAR. Herr Schultz.

ORAKLET.

Chor *af Hofmän och Theſſalier*. *af Alceſtes Hof-Fruntimer*. *af Apollos Offer-Preſter*. *af Underjordiſka Gudar*.

*

Scenen föreſtälles i Pheres.H:r Lundberg.

Pilgren

Ebbe.

Wennberg. Kryger. Bonne d. ä. Sundberg. Rahm.

M:lle Gemell. Ekenberg. Maria Smedberg Fagerberg. Fru Wefverſtedt. M:lle Bartels.

Fransſon. Nyſtedt.

Preſter och Preſtinnor.

H:r Norlin. Lundberg. Lindblom, Viſtröm. Edberg. Kryger Magn. Bonne. Werring. Hallſtedt. Wingrot. Lindquiſt. Bonne d. y. Dahlquiſt. Weſsman. Forſsman. Brandſtröm.

Röſter ſom utgöra Choren.

Theſſalier.

Fru Ebbe. M:lle Ul. Smedberg. Fernlund. Kettner. Pilgren. Wedberg. Vougt. Lindquiſt. Lindblom.

H:r Schultz.

Weſterberg.

Biörklund.

Hellman.

Furier.

H:r Norlin. Lundberg. Lindblom. Wiſtröm.

Balletten.

FÖRSTA ACTEN.

Pantomime af Theſſalier.

H:r Charles Uttini. Åkerberg. Falk.

von Melen. Bergſtröm.

M:lle Slottberg. Schubart.

Carolina Wetterberg. Fredrica Bergſten. Fru Weſtberg.

Pantomime af Apollos Preſtinnor.

M:lle Chriſtiana Linberg. Runberg. Svennerberg d. ä. Svennerberg d. y. Chriſt. Wetterberg. Brandt.

H:r Wibblingen. Öberg. Berner.

Fredr. Bucherr.

Hof - Folk.

Fru Schubart. M:lle Witting.

Sundſtröm, Söderberg. Hyphoff d. ä. Malmſtedt. Gjös.

M:lle Granberg. Molitor.

Suſanna Wetterberg. Lindrot.ANDRA ACTEN.

Hof - Folk.

Herr Gallodier. H:r Wibblingen. Öberg. Berner. Bucherr.

Fru Soligny. M:lle Granberg. Molitor.

Suſanna Wetterberg. Lindrot.

Herdar och Herdinnor.

Herr Marcadet. Fru Du Tillet.

Herr Charles Uttini. M:lle Lundblad. M:lle Slottberg.

H:r Sagnier. Åkerberg. C. Bergſtröm. Guſt. Bergſtröm.

M:lle Schubart.

Fru Weſtberg. M:lle Carolina Wetterberg. Fredrica Bergſten.

TREDIE ACTEN.

Hof - Folk.

Herr Gallodier. Fru Soligny. Fru Du Tillet.

Herr Charles Uttini. M:lle Lundblad M:lle Slottberg. H:r Wibblingen. Öberg. Berner. Bucherr.

M:lle Granberg. Molitor.

Suſanna Wetterberg. Lindrot.

Theſſalier.

H:r Åkerberg. Falk.

von Melen. Bergſtröm.

M:lle Schubart.

Wetterberg d. y. Fredrica Bergſten, Fru Weſtberg.

Pantomime af Furier.

H:r Pantaleon. Öfterlund.

H:r Livin.

Lundblad.

ALCESTE.



FÖRSTA ACTEN.

FÖRSTA SCENE.

Theatren föreftäller et ftort Torg, uti Staden Pheres. Fonden vifar det Kongl. Palatfet, med en ftor port, och en verkelig balcon. Torget är upfyldt af en mängd Theffalier, hållande i handen en olivequift, fom är de bedjandes fymbolum, och fom yttra den ftörfta bedröfvelfe. Efter förfta Choren fynes en Härhold på Balconen.

chor af folket.

Ack Himmel! tag ej bort vår glädje, vårt förfvar, Vår Konung och vår Far!

(*Det höres et fkall af Trompeter*)

HÄRHOLDEN. Theffalier! J fom fören En billig klagan i vår nöd , Som frukten för en Fars, en älfkad Konungs död, Hören: Hans dödsftund nalkas och är när, Alt hopp om räddning ute är, Ej någon magt förmår, mot döden mer befkydda En Konung på fin Thron, än herden i fin hydda.

chor.

Ack! hur fkal då med ofs blifva?

EVANDER.

Store Gudar!

chor.

Store Gudar!

EVANDER.

Hårda Lag!

chor.

Hårda Lag! Ack! hur fkal då med ofs blifva? Store Gudar! Hårda Lag! EVANDER. Vreda Himmel! kan du gifva Mera grufligt dunderflag!

chor.

Ack! hur fkal då med ofs blifva ?

en af choren.

Dyftra Hof, fom likt en öcken Blott af fuckar genliud ger! Ufla land! i moln och töcken Jag din framtid infvept fer.

chor.

Ack! hur fkal då med ofs blifva? &c.

(Pantomime Ballet fom utmärker forg och bedröfvelfe)

chor.

Ack! hur fkal då med ofs blifva? &c.

EVANDER.

Uphören! Sen flottets portar fig uphäfva Mit hierta bäfvar i mit bröft.Hvad bilder för min tanka fväfva! J bören Förente gå at ge vår Drotning tröft. Men ftadnen här. Hon kommer nu til eder Med fina Barn: hvad qval des åfyn ofs bereder!

ANDRA SCENE

ALCESTE. EUMELE. ASPASIA. DE FÖRRE.

chor.

Til höger. Til vänfter.

Älfkade Konung, Sörjande Maka,

Hvad qval hos ofs väckes Hvad plågor vi fmaka!

Tilfammans.

Vår forg, vår klagan och jämmer är ftor.

Til höger. Til vänfter.

Menlöfa barnen Gråta och klaga:

Del i vår fmärta Ömfint de taga.

Tilfammans.

Men hvem fkal tröfta en förjande Mor ?

ALCESTE.

J, Folk utaf Theffalien! Ack! aldrig eder forg mer flor och billig var! Som deffa mina Barn, J ägen rätt at kalla Admet' för eder Far. En Kung vi fakne alla, Men jag en kär Gemål. Vårt enda hopp förfvinner Om döden rycker bort vår ömhets föremål. Jag i få allmän forg ej finnerHvem mäft jag bör beklaga, Mig, deffa Barn, ell' Er, vi alle del i forgen taga.

Aria.

Himmel, jag ej vil begära At din hela klarhet fkåda, Lät en ftråle blott få råda, Som en ftund min forg förtar. Ingen kan rätt vittne bära Om min oro, fkräck och fmärta, Som ej fielf et moders hierta Och en makas ömhet har.

Kära Barn, J himla fkänker! Bilder af en älfkad maka: Kommen i min famn at fmaka All den ömhet fom der bor. Blodet ftelnar när jag tänker På de faror Er omgifva Måtte ödet för er blifva Mindre hårdt än för er mor!

Ingen kan rätt vittne bära Om min oro, fkräck och fmärta, Som ej fielf et moders hierta Och en makas ömhet har. chor.

Älfkade Konung! Sörjande Maka!

ALCESTE. Lät, trogna Folk, ofs icke dröja Til Gudars thron vår röft uphöja:Två fpäda Barn, en tröftlös Mor, et Folk, Som fuck och tårar ha til tolk, Bör deras bröft til ömkan böja: Jag fielf fkal gifva er exempiet Af vördnad, ödmiukhet. *(går ut.)*

chor. *(til Templet.)* Ack ! hur fkal då med ofs blifva? *(De gå alle ut.)*

TREDIE SCENE.

Theatren förändras til Apollos Tempel med Gudens colloffal Bild. Der fynes Trefoten, Rökelfe-kar och andra Offer- verktyg. Öfverfte Preften inkommer föregången af de andre Offer-Prefterne.

ÖFVERSTE PRESTEN. Förfkingra nu det töcken , Som fått kring Thronen råda.

chor.

Förfkingra nu det töcken , Som fått kring Thronen råda,

ÖFVERSTE PRESTEN. Apollo ! lät ofs (kåda En Himmel m^ra klar.

CHOR.

Du flygtig, flådd i ocken Niöt fkydd i defla länder

A 2 ÖFVERSTEC 6 3

ÖFVERSTE PRESTENL Då vid Amphrifens Itränder Du fieli en herde var.

chor.

Förfkingra nu det töcken Som kring vår Thron fått råda.»

ÖFVERSTE PRESTEN. Apollo lät ofs fkåda En Himmel mera klar.

För dig, O Dagens Guda magt! Som himlens prydnad är och utgör folkets prgkfc» v För dig fkal offrens blod på dina altar rinna Och i den helga eld Arabilkt rökverk brinna.

Se Döden hafver hölgt med fina fvarta vingar Theffaliens Konga-hus!

Lät lyfa up en föråle af dit lius, Sprid klarhet i et land, forn mörker öfverhopar: Ack! hör et trogit folk, fom dig om liielp anropar:!

chor.

Förfkingra nu det töcken &c.

ÖFVERSTE PRESTEN.

J, Prefters helga Ikara, Vid offret -v.il vår Drotning med ofs vara:: Jag henne nu i Templet komma fer, Des bröft af qval tycks brifta, Men en få forglig feil hon dock vil fielf bivifta.

FIERDEI i 3

'FfERDÉ SCENE.

ALCESTE. E VÄNDER. DE FÖRRE.

ALCESTE.

Du Lius ! fom tändt af evighet, Ej evigheten fläcken Du Gud! fom hiertats diup., lom liälens hemlighet Blott med en blick uptäcker! Om dygd och menlöshet, om ren och äkta tro, . Allena detta bröit fått röra : Om du ej har i olkulds klagan ro: Om du nlig rökverk jämt fett på dit altar föra, Så tagr mit oifer mot och lät min bön dis röra.

o o

chor.

Förlkingra nu det töcken &c. ÖFVERSTE PRESTEN. O! Drotrting, denna bön, det offer fom du gifvit, Har med en fä 11 fy rit nåd af Guden anfedt blifvit. r Den Gu da kraft jag röna lår,

Som han förklarar alla tider-Jag hänryckt redan fer alt hvad ofs förellår. -Mit tal alt dödligt Öfvergår. En hitnmellk vällult fig kringfprider, En krets af klara lius fyris Gudens bild omgifva, Och redan de fia rum och hvalfven fulle blifva Af Guden fom här rår. Sit heliga beflut han fielf förkunna (kal; Se altaret han fkakar. Des trefot vaklar. Hör! hvad ftarka aterfkall: Hör Templets grundval brakar:

O Folk!

/C 8 3

O! Folk, fom detta häpet gör, Med helig tyftnad hör, Och du Alcefle, här all höghet bör förqväfva. Bög nu dit hufvud ned til jorden, hör, och bäfva.

ORAKLET.

Er Kung (kal dö, om ej en ann' för honom dör.

chor.

De ord ge tilkänna, Här fins ej förlkoning: Ack! fkyndom ur denna Förlkräckelfens boning! Ack! fkyndom och flyn!

FEMTE SCENE.

ALCESTE. Allena. Hvar är jag? Ack! hvad Gudaröft från fkyn! Nu domen affagd är, en dom för den jag bäfvar. Ej mer i ovifshet jag fväfvar: Men alt mit hopp Oraklet har förftört. Hvad känflor på en gång har det hos mig uprört! Förundran , ömhet, vördnad , fafa , Förtviflan, fvaghet, liyrka, hopp, I mit beklämda bröft på en gång väckes opp, Och i mit hierta öm i om rafa. Förvirrad och betagen Ar jag af Gudens fvar, fom af et tordön flagen. Ack ! min Gemål! Olyckelige Prins ! Månn' någon enda fins, Som at förlänga dina dagar underkaftar Odets lagar P

f i ve ni

SigHvem älfkar dig til fådan högd? .... Ack!jag är den — Jag re'n af längtan brinner Och i min förefats min högita fällhet finner. Gudinnor ifrån mörkrets land, Som aldrig fkona lärt, fom i förfärlig hand Vårt fvaga öde bären, Ert löfte kommen hog, och bryten det ej mer: Min lefnadstråd i förtid (kären: För min Gemål jag i Ert våld mig ger.

ÖFVERSTE PRESTEN lommtr från kelgtdemsn.

Vet, Döden hört dit rop, din önfkan han ej jäfvar, Han väntar på fit rof och kring dit hufvud fväfvar. Admet' han niuta (kal det lif du honom fkänkt. Så fnart fom Solens vagn i böljans diup fig fänkt Tenarens Gud, til gränfen af fit rike Sit fändebud, förfkräckligt utan like , Skal Ikicka dig emot: vet, at du väntas der.

; ALCESTE.

Jag fkyndar fylla opp en plikt fom är mig kär.

Aria.

Skuggor, Spöken, fielfva Döden, Lät min klagan röra er. Då et offer är af nöden Jag mig fielf med glädje ger: Jag ej klandrar mina öaen, Lifvet mig ej fägnar mer. Skuggor, Spöken, fielfva Döden,

B LätLät mit anbud täckas er. Siälen far en okänd ftyrka, Som alt mer och mer tyks yrka At det offret fkyndfamt fker.

SJETTE SCENE.

ALCESTE. E VÄNDER. EVANDER.

På hielp af Gudars händer Förgäfves väntar du Ack!" komv ack! fkynda dig at din Gemål' omfamnas

En enda gång ännu. Han fkal med denna tröfl; mer nögd i grafven hamna.. Hvad. har han nu af alt hvarvid han hiertat fäfle,, Uti fin; dödsflund qvar ?

ALCESTE.

Han har Alcefte.

*

ANDRA ACTEN.

Theatren föreftäller en ftor Sal i Admetes Palats.

FÖRSTA SCENE.

EVANDER. FOLKET.

chor *med dans.* Lät glädjen endafi: ra, ej något qval ofs fårar Sen Himlens milda hand aftorkat våra tårar. Lefve Admet' i hundra är! En Kung få flor, få god ej verlden får.

(:Balletten continuerar) t chor med dans.

Lät glädjen endafi rå , ej något qval ofs fårar Sen Himlens vi fa råd uppå vart -Rike tänkt: Des egen milda hand aftorkat våra tårar, Och ät et troget folk den bäfta Konung Ikänkt. Det grymma flag fom honom hotat, Och ofs med honom fält, har Gudars godhet motat: De ryckt, ur Dödens hand, des glaf, med blod beilänkt.

ANDRA SCENE. ' ADMETE. DE FÖRRE.

En röß.

Min Konung! . .

En annan.

' ' Ack! vår Far! . . ,

EVANDER.

Du undgått dödens fara! B 2 En£ <2 3

En røfl.

Bland Kungar äMkød aiäft . . .

En aimaru Mall värdig at det vara?

AD METE.

Ack! mina Barn! mit kära Folk ! Hur är rnit hierta rördt, då jag får fe er åter! Uti er öina famn jag utaf glädje. gråter. Ack 1 mina Barn I nrit kära Folk! Er glädje är ert hiertas tolk ; Men få^ hvad underverk fom har mit lif for fy ar a t

O ...

Och ifrån Lethes flrand mig fördt tilbaka hit,

At här med vällufc fe er kärlek och ert nit?

* ~ '

EVÅ\TDER.

Er dag var all, Oraklet, det förklarat,. Om ej, en ann' för er had' blifvit Dödens rof;, Men ingen vet at nämna Den värda Hiehens namn fom kunnat verlden lemna, Af kärlek båd' för Kung och Land, et fådant prof.

ADMETE.

Kvad Guda-fvar! Och få de mig uplifva f Och det om deras nåd och godhet vittne bär f Tron J , med andras blod jag ville friad blifva ? J Gudar! J fom fen jag ville lifvet gifva För hvem utaf mit folk det är.

Alcefte,C]3 3

Alcefte, ack Alcefte f Jag får då dagen fkåda At tilbe än en gång din dygd och dit behag; Men hvarför' iak nas hon en dag, Då glada känilor få i alla hiertan råda?

EVANDER, Det hennes rop och öffia klagan är, Som vreda Gudars hämd til mildhet kunnat röra:

Hon 1'ärer denna ftund de offer åt dem göra, Som hennes tackfamhet och deras nåd begär.

(Ballet.}

TREDIE SCENE.

ALCESTE. DE FÖRRE.

Duo. AD METE»

Alcefte! . . .

ALCESTE.

AckAdmet,! . . .

BÄGGE.

Hvad fäll, hvad liuflig dagF

AD METE. Jag fer dig, \ ... .

ALCESTE.

Du fått lif, min bön på Himlen vunnie. BÄGGE.

Jag fruktar icke mer- et vredgad't ödes flag, Och alj v ål- forg, vår forg förfvunnit.

B 3 ,, ALCESTE.C H]

ALCESTE. Ack min Gemål! . . . .

ADMETE. Hvad fäll, hvad liuflig dag!

chor med dans. . ,

Bort forgliga tankar, bedröfvande ämnea, För evigt ofs lämnen, Och qväljen ofs ej mer; Men kommen tilbaka, ej längre fördröjen I lekar och nöjen, Kring thronen famlen er.

ALCESTE affid.es. Hvad qval mig deras .glädje ger !

chor.

Bort forgliga tankar &c.

[B alle t, vid fiutet af hvilken Admeie aldeles utom fig kafiar fig ibland, folket, fom omgifver.honom)

ALCESTE affides.

Aria.

Ack Gudar! jag ej längre hinner, Mit qval behålla doldt, des tyngd flår ned mit

mod:'

Ej ögat hindra kan den flrida tåreflod , Som mot min vilja rinner.

chor.

tt 15 3

chor med dans.

Och J, fom Kärleks-Guden lydén, Til denna feil han biuder er: Med frilka kranfar eder pryden Dem Kärlek och Hymen er ger.

ADMETE.

Hvad hufva Ögonblick! Som Konung, Far och Man, hvem kan mer lycklig fkattas. Ej någon dödlig än af Himlen mera fick ; Men Gudar! kan ännu dit bröft af forger mattas?

Vårt öde har ju ändrat fkick.

*

ALCESTE. Ack grymma ögonblick! ADMETE.

Aria:.

Lät forgen fly och fruktan jaga:: Lät glädjen fylla, opp din fiäl. De no]en fom'dig ej behaga Mit hierta biuder dem farväl. En Gudars fkänk det var, då jag från Döden

vinner

Et lif, det han til rof begär; Men blott Alceftes fkänk det är, At lifvet liuft och fällt jag finner.

ALCESTE.

Ack! y . •

t •

ADMETE.

Denna diupa fuck fom från dit hierta går, Skal den mig nya faror båda! Jag går dem mot, blott du dem icke dela får.

ALCESTE.

Nej, Himlen har mig hört, du ej i fara flår.

ADMETE.

Du vet at du. blott du, kan på mit hierta, råda; Men dit för mig du dölja dock förmår.

Duo.

Hvarför' fkola dina tårar 3 Uppå nytt min glädje fluta? Får jag lifvet åter niuta Blott at känna evigt qval?

ADMETE. ALCESTE.

Ack Alcefle! Hur du mig fårar!

Med min klagan Med dit tal.

Jag ej vinner Om du vinner,

Et ord: Du det grufligt finner.

S vara mig: Mit hierta fkälfver,

Store Gudar ! För mit 'fvar.

ADMETE.

Ack! hur fnart vårt.öde hvälfver! Som en dröm min glädie varit:

ALCESTE.

Tufend' dödar jag erfarit

Innan lifvet ända tar. - ::

. " ' * * ' j o **

i • / . .. . • • - • * ? st- vy i j '

v

ADMETE.;.

Alcefte -älflcar .mig., och-hon mit Herta Jean -r Til tufend' plågor dömma.

ALCESTE.

Förlåt en forg, fom alt för fvag. mig fann At mina tårar för dig gömma.

ADMETE. -För hvars Ikul rinna de ? . . .

ALCESTE.

Vet du Oraklets fvar Och hvarmed blidkas bordt de vreda Gudars ifver? Vet du hur högt dit lif af någon ällkadt var?

ADMETE.

Ack! känner du den vän fom fi t få villigt gifver?

ALCESTE.

Han åt dig fkyldig var det lif han för dig ger.

ADMETE. .

Min hela blod blir ftel . , . .

ALCESTE. -

Ack! fråga mig ej mer.

ADMETE.

Hvad fafa! . . kan en Mor? . . . Säg då. . . Ack .. Mina Barn. . . gif grymma, gif dem åter . ♦ Förlåt j . . mit hierta det ej tror . .

ALCESTE.

Du tror at jag , . en Mor. . . .

« v- i u.. .. .. , ' • - i' - . '

ADMETE.

Ack nej, du mig förlåter; Men fäg hvad offer görs i dag ?

ALCESTE.

Hvem ville dö för dig, . . hvem borde . . om ej jag ? . .

chor.

O Gudar! . . . .

ADMETE.

Du! . . Hvad dunderflag!

'i • 1 v - " -......-

chor.

Ack! för hvad gruflig plåga

Är du , Admet', et föremål!

Hvad mera ädelt prof kan nånfin kärlek våga?

Alcefte dör för fin Gemål.

ADMETE.

O grymma lag! . . . -t

ALCESTE. Admet' ! . - v'1

ADMETE.

Ack, hvilka qval mig tära! Nej, lät mig ....

ALCESTE. Hör Admet'! . . . ADMETE.

Nej lät mig dö jag ber; Lät deffa plågors tyngd, fom jag ej mer kan bära, I grafvens diup mig evigt trycka ner.

ALCESTE.

Qväf den fortviflans eld fom i dit hierta fvallar; Lef, vårda ömt de dar, fom kärlek fkänker dig.

ADMETE.

Och du vil dö! . . . du vil för evigt lemna mig P Och at jag lefva fkal, och du det kärlek kallar! Men fäg, hvem gaf dig rätt at offra dina dar ? De löften du mig gett, de eder du mig fvurit, Säg, månn de ej min magt, din lydnad inneburit? Hvar blick utaf dit lif du gaf i mit förvar; Kan du dem återta och icke brottllig blifva, Ack ! grymma ! kan du öfvergifva Din Maka, dina Barn, alt hvad du älfkat har? Och, Gudar! kunnen J få grufligt offer kräfva?

ALCESTE.

De fett min gråt, de hört min öma bön,

C 2 ADMETE.t]! admete.

Bör deras mildhet ej verkftällighetenr qväfva-

Af et få btødigt kärleks - rön ? Nej, jag vil rättvift. gå, at deras domar jäfva, At mål "för deras grymhet bli ; - „. . ,Och orø c^e ej frt förfta oEer gilla , ; r'i: iSfcaf1 fießbiäni denna hand ännu et lif förfpilla Til dubbelt rof för," deras, ty ranni..

ALCESTE.

Ack dröj !! . Admet'!.' . .. hvad raferi!. .. ..

ADMET.:

J TKT oB ^Ifll; i^JTÆ^

t >•."';<.. Aria;

Grymma Vän! hvad qväll och' fmärta!

Ulla lif,, förutan dig !

Jag ej frelfad af dig blifver,.

När du lielf ifrån mig rifver

Hälften af det öma hierta,,

Som få fvårt du bloda fer.

Dig åt Döden öfverlämna,

Evigt affked af dig taga ,

Du det namn af kärlek ger.

Alla plågor du kan nämna,,

Sig kring hiertat fammandraga:

Bör ej Döden mer behaga,

An et lif fä tungt för migp

Grymma Vän! hvad qval och fmärta!

TJfla lif, förutan dig!

(Går ut förlvißad\

ALCESTE.C »1 3

ALCESTE.

Ack himmel! i hans qval dock någon lindring gör! Men, mina Barn! . . Gå fnart och i min famn dem för: Jag (kal den ftörfha trölt uti min plåga tycka, At til mit brö't dem trycka, Förr än jag från dem dör.

(Alceßc fätter ßg péL en Canapé)

qvartette och chor. Förßa rößen. Så högt ällkad ...

Andra rößen.

Så behaglig. Tredie rößen. Sa begråten . . .

Fierde rößen.

Så högt vördad.

chor.

Blir hon dock i förtid (kördad Och til rof åt Döden dömd!

En röß.

Ack! vår lott är högft beklaglig!

Två roßer.

Hennes ögon mildhet båda;

C 3 chor.[22]

chor.

Men des fägring fom vi flcåda Blifver fnart i grafven gömd.

ALCESTE. Vefta! du fom jag bör nämna För min ungdoms Skydds-Gudinna, Tag de Barn jag måfle lämna, Som en Mor, i dit förfvar. Vefta! lät dem hos dig finna Samma ömhet för dem vakna, Som af mig de måfte fakna, Då mit minne blott är qvar.

chor.

Ack! hur fnart i bäfta åren Hennes lif en ända tar ! Likt de blommor fom om våre* Nordans froft förhärjat har.

ALCESTE. Det rum deri vi ofs befinna Har fett min Bröllops-fakla brinna, Och vet, hur dygd det band befäfte, Som nu blir uplöft, likt en dröm. Hvem til Gemål du må förklara, Kan väl mer fkön och ällkad vara An din olyckliga Alcefte; Men ej mer trogen, mera öm.

En röß.

Så högt älfkad, få behaglig, Vil hon nu fin lefnad fluta,C 1

Tvä fcßer. Falt få många bittra tårar Hennes Barn oeh Maka giuta.

chor.

Himmel! fe, hvad qval ofs fårar, Och om all vår faknad döm!

(Under denna Chor införas Barnen fom kafiaßg i fm Moders faran)

FIERDE SCENE.

DE FÖRRE. EUMELE. ASPASIA. ALCESTE.

J, kära Panter af en ren och äkta låga, Ack lät er Mor til flut omfamna er : Den fifta kyfs ni henne ger, Förfötmar hennes qval och lindrar dödens plåga.

EUMELE. Duo.

Ack, min Mor! O Gudar! Du fuckar och tårar

giuter ;

Du talar om dö, hur fkal då med ois bli?

ASPASIA.

Min hulda Mor ! Ack Gudar ! Du i din famn

ols fluter!

Hvad ängflan du för ofs uti!

BÄGGE. Olycklige vi!

ALCESTE.[H 1

ALCESTE. Ack mina Barn! J mig förfkräcken ! O Himmel! Hvad min död för er fkul blir mig fvåf ! Uti min famn J fåfängt er betäcken Och ömt til mig de fpäda armar llräcken: Ack! at få liufligt band ej längre räcka får, Och at ej "all vår gråt på Odets grymhet rår! Men kommen til er Far , jag med er går: Uti hans öma vård jag lemnar er, och ciör; Men.ack! Hvad grufligt qval på nytt mit hierta rör. . .

At genom alla leder En dödlig ryfning går, fom mig i vanmagt för! Ack gråten! ja . . . Begråten den förluft, fom Odet er bereder. Med ovifst hopp jag måfte lemna eder Uti dens våld, hvars kärlek kunde fkifta Och en gång ända ta. Jag menar, då en annan Mor ni fått; Men hvilken Mor P en Mor til namnet blott, Som mellan eder Far och er kan tvedrägt ftifta: J fåfängt då en Moders hielp begären , . Jag fins ej mer: J moderlöfe ären : Ack mina Barn ! J Moderlöfe ären !

Aria.

Ack.! hvad plåga fom mig fårar,

När jag defla ftrida tårar

Uti deras ögon fer !

Måtte ej min hvila ftöras

Då de til min graf - vård foras

Och de orden af dem höras:

Ack! . . Vår Mor . . . Hon fins ej mer!

KanKan mer grufligt öde gifvas An ur deras armar rifvas ? Och , då jag i grafven far , Lemna dem bland forger qvar !

(Hon går -ut och förer fina Barn. med Jig)

chor.

Ack ! Dit lif i bäfta ären Alt för häftigt ända tar ! X.ikt de blpmmor fom om våren .Nordans froft förhärjat har.

*

TREDJE ACTEN.

FÖRSTA SCENE.

EUMELE. ASPASIA. EV ANDER. FOLKET.

chor af folket.

Gråten Theifalier, gråten; Alcefle til döden går.

EVANDER. 1

Aria.

Vi kunna ej nog bittra tårar fälla,

Alcefte, ack! Alcefle för Dödens portar flår:

Ack! en förluft för mycket fvår,

At ej vår Konungs dagar gälla.

Beklagans värda Folk 1 hvad forg dig föreflår!

e HOR.

Gråten Thefialier, gråten; Alcefle til döden går.

ANDRA SCENE. DE FÖRRE. HERCULES. HERCULES.

Jag nog för Ärans vinft min hvila fått förfaka, Ej Junos grymma hat få häftigt rafar mer.

chor.

Se Hercules!

HERCULES. Af detta lugn jag vänfkap offer gers Och går at i des fköt få fegrens frugter fmaka. J gråten! hvilken fyn! hvad' är väl fom er fårar?

EV ANDER.[27 1 ,

EVANDER. Vår Konungs Vän! hör våra plågors tal: Alcefte! Admet' ! . . .

HERCULES.

Admet'! ... EVANDER.

Hvad qval!

Coryphcc.,

Alceft' i denna ftuncl til Dödens altar går : Admet' har följt des fpår Ocktadt våra tårar.

cho.i.

Gråten Theffalier , gråten Alcefte til döden går.

HERCULES.

Nej, förft (kal Döden fe hvad Hercules förmår: Tron på en vän, fom icke lärt at fvika, Tron på en arm, fom icke lärt ge vika: Nej, förft fkal Döden fe hvad Hercules förmår.

(Eumele och Afpaßa falla på knä for at tacka Hercules, fom omfamnar dem)

Aria.

Förgäfves Nattens Gud fig här et rof bereder, Nej, rädens icke mer för eder Drotnings dar. Til afgrunds mörka

diup jag förr Hval ftiga neder: Jag fvär det vid min Far, vid alla Gudars Far. Nej , rädens icke mer för eder Drotnings dar „ Förgäfves Nattens Gud fig detta rof bereder. Nej, förft fkal & c.

IIII I II TT I I -

(Alle gå ut)

D 2 TßEDIEE ** i

TREDIE SCENE..

Theatrm förändras til en ödemark,, med afbrutna trän och branta klippor på ena, och Dödens• altar på andra fi dan famt dervid en hola eller öfining til afgrunden. hvarutur fynes eldslågor-

ALCESTE'. Allena. O Gudar! ftyrken nu mit hierta! Gå, fkyndom . . jag förfkräcks . . re'n. kännes-Dödens magt- Ack! hvilken gruflig fyn .. . fe fafans bonings trakt. Hvad köld uti. mit blod! hvad mörker mig betäcker ! Alt vittne bär at Dödens tunga magt Kring delfa vilda rum fig flräcker. Se deffa klippors brott och delfa kala trän , Och delfa nakna fält, och denna fvarta bölja, Som fuckar då hon flyr at fig bland grafvar dölja,.

De dyltra kulors diup , de vilda ufvars Ikrän, De grymma Spökens tropp,, fom, fväfva. hit och hän,, Och detta bleka fken , fom nattens fafa. öker: Alt hvad mit öra hör, alt hvad mit öga fer, Alt åt mit Hela bröft fördubblad rädlla ger:; Ack! hvilken gruflig plikt jag här fullkomna föker ! För mina matta, ileg fig jorden fän k a tycks :

[Hon faller ned på en klippa) Mifc hierta undertrycks,. Och vid min plågas tyngd all menfklig kraft förfvinner.

(Hon rf er fig dier up) Men Kärlek ! jag i dig min ftyrka återfinner, Du fielf min dierfva gång ti! Dödens altar för: Då jag ur nattens diup din roll mig ropa hor, jag ren at dö af längtan brinner.

CHOR['9]

chor af andarne, utan at jyrias.

Är döden din förnöjelfe, Då dig din ungdoms vår Med fägring pryder? Du följer blindt din böjelfe: Den kärlek hos dig rår Du flafvilkt Ivder..

ALCESTE.

Aria:

Nej", Afgrunds Gudar', Nattens Söner,

Jag för er grymma här

Ej fruktan röner:

Jag ej er nåd begär

Med gråt- och böner :

Nej, döden är det hopp

Som blott mig. gläder ;

Jag villigt mot er träder „

At fluta få mit lopp.

chor af andarne.

En fåfäng äras vinnande I döden, du ej bör Så högt värdera: Tag derför i befinnande, Den vaknar ej fom dör: Nej, aldrig mera.

FIERDE[30 3

FIERDE SCENE.

ADMETE. ALCESTE.

ALCESTE af/ides. Admet' ... O Himmel, grymma möte !

ADMETE affides.

Hvad fyn! Alcefl'! Alceft' vid Dödens port! »'^Rättrådiga Förfyn ! [högt) Alceft'!

¥ ALCESTE. (ined en häftig ömhet)

Fly denna ort Hvad föker du väl här i deffa öknars fköte ?

ADMETE.

At dö — at dö, är hvad jag fkyndar til Då Himlen grym min bön ej höra vil.

ALCESTE.

Hvad fäger du! Admet'! är du ej Kung och Far? Dit Rike, dina Barn, kan du väl dem förfkiuta ? Lef at med ömhet alla dar Din Makas bild i minnet fluta; För dig jag velat lifvet niuta För dig jag döden utvalt har.

ADMETE.

Jag lefva mer då dig Tartaren hyfer, Jag fkåda mer en dag, fom för Alceft' ej lyfer, En verld , fom uti dig förlorat fit behag, Af nya plågor tärd förbanna hvarje dag Et hatadt lif. det Himlens vrede fkänkte! Alceft'! och du det tänkte![31 1

ALCESTE. Duo.

Andar! fkynden at mig höra: Skynden at mig med er föra Til et efterlängtadt mål!

ADMETE. Andar! må mit qval er röra: Skynden at mit lif förftöra; Men förikonen min Gemål!

ALCESTE. Med min död ej längre töfven!

ADMETE. Til ert rof mig värdig profven!

BÅDA.

Blott på mig er grymhet öfven, Men förikonen mm Gemål !

ADMETE,

Jag enfam är värdig, At döden få fmaka; Hvad har väl min Maka Er brutit emot P Se här jag är färdig At ned med er följa; Til Plegetons bölja Ledfagen min fot.

(Andarne ußfiiga ur Afgrunden)

ALCESTE,[3* 3

ALCESTE.

Men àck! . . . fe der! . . . De .föka mig . . . jag gar.

AD METE.

Nej, aldrig, nej, om ej i mina fpår.

EN UNDERJORDISK GUD. (fom inkommer haßigt

omgifven med lågor., ochftaller fig på trappern til Dödens altare)

Ärta.

Kom, Alcefle! Se Döden Tör handen, Vifar dig Lethes okända flig. Redan Charon dig ropar från flranden.., Ber dig hafta; han väntar på dig.

ALCESTE.

Nej, lef! må endafl mig Tartarens mörker Ihölja!

ADMETE.

Hvad vil du, grymma? håll!

ANDARNE (fom nalkas Alcefle)

Alcefte ! dagen flyr;; Den hand fom menfkors öden flyr

Har fatt en gräns för dina dagar.: .Kom fölg ofs åt och lyd des lagar. ALCESTE.

Farväl! .Admet'!

ADMETE. Håll opp. ALCESTE.

"Farväl! ADMETE.

Håll opp.

Oblidkeliga tropp!

Hvit 33 1

Hvi fkal er grymma nåd mit lif til plågor fpara P Ack! ralèn blott mot mig ; be vekens af min röd!

ANDARNE [fom omgifva Alcefle, ßiljct henneJr än Admet' och föra, henne ned i afgrunden)

Dig Döden ropar; gå Alcefle, des bud at lydig vara.

ADMETE.

Nej, ingen rycka fkal Alcefle från mit bröft; Nej grymme!

ALCESTE. Fly Admet' , du kan mig ej förfvara.

chor.

Döden" ropar; gå Alcefle , des bud at lydig vara.

ALCESTE. O Gud.! .. . ..

ADMETE,

jag fkal si afgrund föka tröft.

[Några Andar ßadna för at hindra Admete följa efter)

• FEMTE SCENE. HERCULES. ADMETE.

HERCULES. Min Vän! räds ingen fara, Jag trotfar deras harm : Fly hän, förmätna fkara, Och bäfva för min arm.

(Han ßingrar Andarne och nedßigtr) E ADMETE.[34 1 ,

ADMETE. Ack! fluten mina öden, J tagit bort min Vän; Slån til; och låten döden Förena ofs igen.

chor [fom i början höres långt borta , vien under det den repeteras fyiies Hercules komma tilbaka , f örer Alceße vid handen , och med fm klubba i den andra, jagar Andarne) Han fruktar ingen fara , Han fegrar til vår harm: O Jupiter! din Son har trotfat Dödens arm. HERCULES. Fly hän, förmätna fkara , Och bäfva för min arm: O Jupiter! din Son har trotfat Dödens harm.

[Til Admete fom tager Alceße af hans hand) Min Vän , jag dig med frögd Din maka återgifver: Niut glad och nögd dm hufva lott! ADMETE. Ack! vet, min fällhets högd Så mycket flörre blifver, Då af en ällkad vän jag den tilbaka fått.

SJETTE SCENE.

DE FÖRRE. APOLLO (kommer ned i en lyfandeßy) APOLLO.

Far fort, du värda Son af alla Gudars Far! Odödligheten dig en evig ära bådar:

Olympen

\C 25. 1

Olympen dina verk med nåd och undran fkådar, Och ren vid Gudars bord dit rum man utfett har. Lef lyckligt, trogna Par , at ädla mönfter blifva För alla dödliga, fom lyda Hymens lag ! Förvandlen, mörka rum, er grymhet i behag!

siunde scene;.

The air en förändras til en präktig Sal i Admstes Palats.

APOLLO.--

Du Folk! fom värdigt är at främfl exempel gifva Af kärlek , tro-och underfåtligt nit, Er Drotning frälfad är-, Theffalier ikynden hit At denna Feil med edra länger lifva.

(Apollo far up)

ottonde scene. ALCESTE. ADMETE. HERCULES.

Trio.

ALCESTE och ADMETE.' HERCULES.

Din hand, vår Gud och Vän , Vet ädla Par, det i er

en fäiihet ofs föiär, fällhet är

Som dubbelt kär urafgrunds Som jag en kär belö-

fköte hinner: ning finner:

Utaf den frögd , fom fria

utbrott vinner,

Döm af hvad pris din gåfva Blott detta pris mit mod

är. begär.

E 2 NIONDEC^ 36] NIONDE SCENE. EUMELE. ASPASIA. DE FÖRRE.

Duo.

ALCESTE, ADMETE.

Ack ! mina Barn, Alceft' är qvar !

Alceit' jag återvunnit: Jag får er fe ! Sin vrede Himlen fpar.

BÅDA. Vår motgång ända tar.

Qyartette.

.ALCESTE. ADMETE och BARNEN. Ack! fälla ögonblick, då alt vårt qval förfvunnit. ADMETE. Se Hieltën här, fom ofs förenat har.

chor.

Befkydda, Gudars Gud! vår Kung med des Gemål! Du velat deras lif för jordens fällhet fpara: Må verlden til vår bön och våra fånger fvara! At göra menfkor godt är deras föremål.

*

BALLET, *fom flutar Piecen.*

*

ALCESTE.

FÖRSTA ACTEN.

FÖRSTA SCENE.

Theatren föreſtäller et ſtort Torg, uti Staden Pheres. Fonden viſar det Kongl. Palatſet, med en ſtor port, och en verkelig balcon. Torget är upfyldt af en mängd Theſſalier, hållande i handen en olivequiſt, ſom är de bedjandes ſymbolum, och ſom yttra den ſtörſta bedröfvelſe. Efter förſta Choren ſynes en Härhold på Balconen.

chor af folket.

Ack Himmel! tag ej bort vår glädje, vårt förſvar, Vår Konung och vår Far!

(*Det höres et ſkall af Trompeter*)

HÄRHOLDEN. Theſſalier! J ſom fören En billig klagan i vår nöd , Som frukten för en Fars, en älſkad Konungs död, Hören: Hans dödsſtund nalkas och är när, Alt hopp om räddning ute är, Ej någon magt förmår, mot döden mer beſkydda En Konung på ſin Thron, än herden i ſin hydda.

chor.

Ack! hur ſkal då med oſs blifva?

EVANDER.

Store Gudar!

chor.

Store Gudar!

EVANDER.

Hårda Lag!

chor.

Hårda Lag! Ack! hur ſkal då med oſs blifva? Store Gudar! Hårda Lag! EVANDER. Vreda Himmel! kan du gifva Mera gruſligt dunderſlag!

chor.

Ack! hur ſkal då med oſs blifva ?

en af choren.

Dyſtra Hof, ſom likt en öcken Blott af ſuckar genliud ger! Uſla land! i moln och töcken Jag din framtid inſvept ſer.

chor.

Ack! hur ſkal då med oſs blifva? &c.

(Pantomime Ballet ſom utmärker ſorg och bedröfvelſe)

chor.

Ack! hur ſkal då med oſs blifva? &c.

EVANDER.

Uphören! Sen ſlottets portar ſig uphäfva Mit hierta bäfvar i mit bröſt.Hvad bilder för min tanka ſväfva! J bören Förente gå at ge vår Drotning tröſt. Men ſtadnen här. Hon kommer nu til eder Med ſina Barn: hvad qval des åſyn oſs bereder!

ANDRA SCENE

ALCESTE. EUMELE. ASPASIA. DE FÖRRE.

chor.

Til höger. Til vänſter.

Älſkade Konung, Sörjande Maka,

Hvad qval hos oſs väckes Hvad plågor vi ſmaka!

Tilſammans.

Vår ſorg, vår klagan och jämmer är ſtor.

Til höger. Til vänſter.

Menlöſa barnen Gråta och klaga:

Del i vår ſmärta Ömſint de taga.

Tilſammans.

Men hvem ſkal tröſta en ſörjande Mor ?

ALCESTE.

J, Folk utaf Theſſalien! Ack! aldrig eder ſorg mer ſlor och billig var! Som deſſa mina Barn, J ägen rätt at kalla Admet' för eder Far. En Kung vi ſakne alla, Men jag en kär Gemål. Vårt enda hopp förſvinner Om döden rycker bort vår ömhets föremål. Jag i ſå allmän ſorg ej finnerHvem mäſt jag bör beklaga, Mig, deſſa Barn, ell' Er, vi alle del i forgen taga.

Aria.

Himmel, jag ej vil begära At din hela klarhet ſkåda, Lät en ſtråle blott få råda, Som en ſtund min ſorg förtar. Ingen kan rätt vittne bära Om min oro, ſkräck och ſmärta, Som ej ſielf et moders hierta Och en makas ömhet har.

Kära Barn, J himla ſkänker! Bilder af en älſkad maka: Kommen i min famn at ſmaka All den ömhet ſom der bor. Blodet ſtelnar när jag tänker På de faror Er omgifva Måtte ödet för er blifva Mindre hårdt än för er mor!

Ingen kan rätt vittne bära Om min oro, ſkräck och ſmärta, Som ej ſielf et moders hierta Och en makas ömhet har. chor.

Älſkade Konung! Sörjande Maka!

ALCESTE. Lät, trogna Folk, oſs icke dröja Til Gudars thron vår röſt uphöja:Två ſpäda Barn, en tröſtlös Mor, et Folk, Som ſuck och tårar ha til tolk, Bör deras bröſt til ömkan böja: Jag ſielf ſkal gifva er exempiet Af vördnad, ödmiukhet. *(går ut.)*

chor. *(til Templet.)* Ack ! hur ſkal då med oſs blifva? *(De gå alle ut.)*

TREDIE SCENE.

Theatren förändras til Apollos Tempel med Gudens colloſſal Bild. Der ſynes Trefoten, Rökelſe-kar och andra

Offer- verktyg. Öfverfte Preften inkommer föregången af de andre Offer-Prefterne.

ÖFVERSTE PRESTEN. Förfkingra nu det töcken , Som fått kring Thronen råda.

chor.

Förfkingra nu det töcken , Som fått kring Thronen råda,

ÖFVERSTE PRESTEN. Apollo ! lät ofs (kåda En Himmel m^ra klar.

CHOR.

Du flygtig, flådd i ocken Niöt fkydd i defla länder

A 2 ÖFVERSTEC 6 3

ÖFVERSTE PRESTENL Då vid Amphrifens Itränder Du fieli en herde var.

chor.

Förfkingra nu det töcken Som kring vår Thron fått råda.»

ÖFVERSTE PRESTEN. Apollo lät ofs fkåda En Himmel mera klar.

För dig, O Dagens Guda magt! Som himlens prydnad är och utgör folkets prgkfc» v För dig fkal offrens blod på dina altar rinna Och i den helga eld Arabilkt rökverk brinna.

Se Döden hafver hölgt med fina fvarta vingar Theffaliens Konga-hus!

Lät lyfa up en färåle af dit lius, Sprid klarhet i et land, forn mörker öfverhopar: Ack! hör et trogit folk, fom dig om liielp anropar:!

chor.

Förfkingra nu det töcken &c.

ÖFVERSTE PRESTEN.

J, Prefters helga Ikara, Vid offret -v.il vår Drotning med ofs vara:: Jag henne nu i Templet komma fer, Des bröft af qval tycks brifta, Men en få forglig feil hon dock vil fielf bivifta.

FIERDEI i 3

'FfERDÉ SCENE.

ALCESTE. E VÄNDER. DE FÖRRE.

ALCESTE.

Du Lius ! fom tändt af evighet, Ej evigheten fläcken Du Gud! fom hiertats diup., lom liälens hemlighet Blott med en blick uptäcker! Om dygd och menlöshet, om ren och äkta tro, . Allena detta bröit fått röra : Om du ej har i olkulds klagan ro: Om du nlig rökverk jämt fett på dit altar föra, Så tagr mit oifer mot och lät min bön dis röra.

o o

chor.

Förlkingra nu det töcken &c. ÖFVERSTE PRESTEN. O! Drotrting, denna bön, det offer fom du gifvit, Har med en fä 11 fy rit nåd af Guden anfedt blifvit. r Den Gu da kraft jag röna lår,

Som han förklarar alla tider-Jag hänryckt redan fer alt hvad ofs förellår. -Mit tal alt dödligt Öfvergår. En hitnmellk vällult fig kringfprider, En krets af klara lius fyris Gudens bild omgifva, Och redan de fia rum och hvalfven fulle blifva Af Guden fom här rår. Sit heliga beflut han fielf förkunna (kal; Se altaret han fkakar. Des trefot vaklar. Hör! hvad ftarka aterfkall: Hör Templets grundval brakar:

O Folk!

O! Folk, fom detta häpet gör, Med helig tyftnad hör, Och du Alcefle, här all höghet bör förqväfva. Bög nu dit hufvud ned til jorden, hör, och bäfva.

ORAKLET.

Er Kung (kal dö, om ej en ann' för honom dör.

chor.

De ord ge tilkänna, Här fins ej förlkoning: Ack! fkyndom ur denna Förlkräckelfens boning! Ack! fkyndom och flyn!

FEMTE SCENE.

ALCESTE. Allena. Hvar är jag? Ack! hvad Gudaröft från fkyn! Nu domen affagd är, en dom för den jag bäfvar. Ej mer i ovifshet jag fväfvar: Men alt mit hopp Oraklet har förftört. Hvad känflor på en gång har det hos mig uprört! Förundran , ömhet, vördnad , fafa , Förtviflan, fvaghet, liyrka, hopp, I mit beklämda bröft på en gång väckes opp, Och i mit hierta öm i om rafa. Förvirrad och betagen Ar jag af Gudens fvar, fom af et tordön flagen. Ack ! min Gemål! Olyckelige Prins ! Månn' någon enda fins, Som at förlänga dina dagar underkaftar Odets lagar P

f i ve ni

SigHvem älfkar dig til fådan högd? .... Ack!jag är den — Jag re'n af längtan brinner Och i min förefats min högita fällhet finner. Gudinnor ifrån mörkrets land, Som aldrig fkona lärt, fom i förfärlig hand Vårt fvaga öde bären, Ert löfte kommen hog, och bryten det ej mer: Min lefnadstråd i förtid (kären: För min Gemål jag i Ert våld mig ger.

ÖFVERSTE PRESTEN lommtr från kelgtdemsn.

Vet, Döden hört dit rop, din önfkan han ej jäfvar, Han väntar på fit rof och kring dit hufvud fväfvar. Admet' han niuta (kal det lif du honom fkänkt. Så fnart fom Solens vagn i böljans diup fig fänkt Tenarens Gud, til gränfen af fit rike Sit fändebud, förfkräckligt utan like , Skal Ikicka dig emot: vet, at du väntas der.

; ALCESTE.

Jag fkyndar fylla opp en plikt fom är mig kär.

Aria.

Skuggor, Spöken, fielfva Döden, Lät min klagan röra er. Då et offer är af nöden Jag mig fielf med glädje ger: Jag ej klandrar mina öaen, Lifvet mig ej fägnar mer. Skuggor, Spöken, fielfva Döden,

B LätLät mit anbud täckas er. Siälen far en okänd ftyrka, Som alt mer och mer tyks yrka At det offret fkyndfamt fker.

SJETTE SCENE.

ALCESTE. E VÄNDER. EVANDER.

På hielp af Gudars händer Förgäfves väntar du Ack!" komv ack! fkynda dig at din Gemål' omfamnas

En enda gång ännu. Han fkal med denna tröfl; mer nögd i grafven hamna.. Hvad. har han nu af alt hvarvid han hiertat fäfle,, Uti fin; dödsflund qvar ?

ALCESTE.

Han har Alcefte.

*

ANDRA ACTEN.

Theatren föreftäller en ftor Sal i Admetes Palats.

FÖRSTA SCENE.

EVANDER. FOLKET.

chor *med dans.* Lät glädjen endafi: ra, ej något qval ofs fårar Sen Himlens milda hand aftorkat våra tårar. Lefve Admet' i hundra är! En Kung få flor, få god ej verlden får.

(:Balletten continuerar) t chor med dans.

Lät glädjen endafi rå , ej något qval ofs fårar Sen Himlens vi fa råd uppå vart -Rike tänkt: Des egen milda hand aftorkat våra tårar, Och ät et troget folk den bäfta Konung Ikänkt. Det grymma flag fom honom hotat, Och ofs med honom fält, har Gudars godhet motat: De ryckt, ur Dödens hand, des glaf, med blod beilänkt.

ANDRA SCENE. ' ADMETE. DE FÖRRE.

En röß.

Min Konung! . .

En annan.

' ' Ack! vår Far! . . ,

EVANDER.

Du undgått dödens fara! B 2 En£ <2 3

En røfl.

Bland Kungar äMkød aiäft . . .

En aimaru Mall värdig at det vara?

AD METE.

Ack! mina Barn! mit kära Folk ! Hur är rnit hierta rördt, då jag får fe er åter! Uti er öina famn jag utaf glädje. gråter. Ack 1 mina Barn I nrit kära Folk! Er glädje är ert hiertas tolk ; Men få^ hvad underverk fom har mit lif for fy ar a t

O ...

Och ifrån Lethes flrand mig fördt tilbaka hit,

At här med vällufc fe er kärlek och ert nit?

* ~ '

EVÅ\TDER.

Er dag var all, Oraklet, det förklarat,. Om ej, en ann' för er had' blifvit Dödens rof;, Men ingen vet at nämna Den värda Hiehens namn fom kunnat verlden lemna, Af kärlek båd' för Kung och Land, et fådant prof.

ADMETE.

Kvad Guda-fvar! Och få de mig uplifva f Och det om deras nåd och godhet vittne bär f Tron J , med andras blod jag ville friad blifva ? J Gudar! J fom fen jag ville lifvet gifva För hvem utaf mit folk det är.

Alcefte, ack Alcefte f Jag får då dagen fkåda At tilbe än en gång din dygd och dit behag; Men hvarför' iak nas hon en dag, Då glada känilor få i alla hiertan råda?

EVANDER, Det hennes rop och öffia klagan är, Som vreda Gudars hämd til mildhet kunnat röra:

Hon 1'àrer denna ftund de offer åt dem göra, Som hennes tackfamhet och deras nåd begär.

(Ballet.}

TREDIE SCENE.

ALCESTE. DE FÖRRE.

Duo. AD METE»

Alcefte! . . .

ALCESTE.

AckAdmet,! . . .

BÄGGE.

Hvad fäll, hvad liuflig dagF

AD METE. Jag fer dig, \ ... .

ALCESTE.

Du fått lif, min bön på Himlen vunnie. BÄGGE.

Jag fruktar icke mer- et vredgad't ödes flag, Och alj v ål- forg, vår forg förfvunnit.

ALCESTE. Ack min Gemål! . . . .

ADMETE. Hvad fäll, hvad liuflig dag!

chor med dans. . ,

Bort forgliga tankar, bedröfvande ämnea, För evigt ofs lämnen, Och qväljen ofs ej mer; Men kommen tilbaka, ej längre fördröjen I lekar och nöjen, Kring thronen famlen er.

ALCESTE affid.es. Hvad qval mig deras .glädje ger !

chor.

Bort forgliga tankar &c.

[B alle t, vid fiutet af hvilken Admeie aldeles utom fig kafiar fig ibland, folket, fom omgifver.honom)

ALCESTE affides.

Aria.

Ack Gudar! jag ej längre hinner, Mit qval behålla doldt, des tyngd flår ned mit

mod:'

Ej ögat hindra kan den flrida tåreflod , Som mot min vilja rinner.

chor.

tt 15 3

chor med dans.

Och J, fom Kärleks-Guden lydén, Til denna feil han biuder er: Med frilka kranfar eder pryden Dem Kärlek och Hymen er ger.

ADMETE.

Hvad hufva Ögonblick! Som Konung, Far och Man, hvem kan mer lycklig fkattas. Ej någon dödlig än af Himlen mera fick ; Men Gudar! kan ännu dit bröft af forger mattas?

Vårt öde har ju ändrat fkick.

*

ALCESTE. Ack grymma ögonblick! ADMETE.

Aria:.

Lät forgen fly och fruktan jaga:: Lät glädjen fylla, opp din fiäl. De no]en fom'dig ej behaga Mit hierta biuder dem farväl. En Gudars fkänk det var, då jag från Döden

vinner

Et lif, det han til rof begär; Men blott Alceftes fkänk det är, At lifvet liuft och fällt jag finner.

ALCESTE.[16 3

ALCESTE.

Ack! y . •

t •

ADMETE.

Denna diupa fuck fom från dit hierta går, Skal den mig nya faror båda! Jag går dem mot, blott du dem icke dela får.

ALCESTE.

Nej, Himlen har mig hört, du ej i fara flår.

ADMETE.

Du vet at du. blott du, kan på mit hierta, råda; Men dit för mig du dölja dock förmår.

Duo.

Hvarför' fkola dina tårar 3 Uppå nytt min glädje fluta? Får jag lifvet åter niuta Blott at känna evigt qval?

ADMETE. ALCESTE.

Ack Alcefle! Hur du mig fårar!

Med min klagan Med dit tal.

Jag ej vinner Om du vinner,

Et ord: Du det grufligt finner.

S vara mig: Mit hierta fkälfver,

Store Gudar ! För mit 'fvar.

ADMETE.

Ack! hur fnart vårt.öde hvälfver! Som en dröm min glädie varit:

ALCESTE.I 1

ALCESTE.

Tufend' dödar jag erfarit

Innan lifvet ända tar. - ::

. " ' * * ' j o **

i • / . .. . • • - • * ? st- vy i j '

v

ADMETE.;.

Alcefte -älflcar .mig., och-hon mit Herta Jean -r Til tufend' plågor dömma.

ALCESTE.

Förlåt en forg, fom alt för fvag. mig fann At mina tårar för dig gömma.

ADMETE. -För hvars Ikul rinna de ? . . .

ALCESTE.

Vet du Oraklets fvar Och hvarmed blidkas bordt de vreda Gudars ifver? Vet du hur högt dit lif af någon ällkadt var?

ADMETE.

Ack! känner du den vän fom fi t få villigt gifver?

ALCESTE.

Han åt dig fkyldig var det lif han för dig ger.

ADMETE. .

Min hela blod blir ftel . , . .

ALCESTE. -

Ack! fråga mig ej mer.

C ADMETE.E 18 3

ADMETE.

Hvad fafa! . . kan en Mor? . . . Säg då. . . Ack .. Mina Barn. . . gif grymma, gif dem åter . ♦ Förlåt j . . mit hierta det ej tror . .

ALCESTE.

Du tror at jag , . en Mor. . . .

« v- i u.. .. .. , ' • - i' - . '

ADMETE.

Ack nej, du mig förlåter; Men fäg hvad offer görs i dag ?

ALCESTE.

Hvem ville dö för dig, . . hvem borde . . om ej jag ? . .

chor.

O Gudar! . . . .

ADMETE.

Du! . . Hvad dunderflag!

'i • 1 v - " -......-

chor.

Ack! för hvad gruflig plåga

Är du , Admet', et föremål!

Hvad mera ädelt prof kan nånfin kärlek våga?

Alcefte dör för fin Gemål.

ADMETE.C 19]

ADMETE.

O grymma lag! . . . -t

ALCESTE. Admet' ! . - v'1

ADMETE.

Ack, hvilka qval mig tära! Nej, lät mig ....

ALCESTE. Hör Admet'! . . . ADMETE.

Nej lät mig dö jag ber; Lät deffa plågors tyngd, fom jag ej mer kan bära, I grafvens diup mig evigt trycka ner.

ALCESTE.

Qväf den fortviflans eld fom i dit hierta fvallar; Lef, vårda ömt de dar, fom kärlek fkänker dig.

ADMETE.

Och du vil dö! . . . du vil för evigt lemna mig P Och at jag lefva fkal, och du det kärlek kallar! Men fäg, hvem gaf dig rätt at offra dina dar ? De löften du mig gett, de eder du mig fvurit, Säg, månn de ej min magt, din lydnad inneburit? Hvar blick utaf dit lif du gaf i mit förvar; Kan du dem återta och icke brottllig blifva, Ack ! grymma ! kan du öfvergifva Din Maka, dina Barn, alt hvad du älfkat har? Och, Gudar! kunnen J få grufligt offer kräfva?

ALCESTE.

De fett min gråt, de hört min öma bön,

C 2 ADMETE.t]! admete.

Bör deras mildhet ej verkftällighetenr qväfva-

Af et få btødigt kärleks - rön ? Nej, jag vil rättvift. gå, at deras domar jäfva, At mål "för deras grymhet bli ; - „. . ,Och orø c^e ej frt förfta oEer gilla , ; r'i: iSfcaf1 fießbiäni denna hand ännu et lif förfpilla Til dubbelt rof för," deras, ty ranni..

ALCESTE.

Ack dröj !! . Admet'!.' . .. hvad raferi!. .. ..

ADMET.:

J TKT oB ^Ifll; i^JTÆ^

t >•."';<.. Aria;

Grymma Vän! hvad qväll och' fmärta!

Ulla lif,, förutan dig !

Jag ej frelfad af dig blifver,.

När du lielf ifrån mig rifver

Hälften af det öma hierta,,

Som få fvårt du bloda fer.

Dig åt Döden öfverlämna,

Evigt affked af dig taga ,

Du det namn af kärlek ger.

Alla plågor du kan nämna,,

Sig kring hiertat fammandraga:

Bör ej Döden mer behaga,

An et lif fä tungt för migp

Grymma Vän! hvad qval och fmärta!

TJfla lif, förutan dig!

(Går ut förlvißad\

ALCESTE.C »1 3

ALCESTE.

Ack himmel! i hans qval dock någon lindring gör! Men, mina Barn! . . Gå fnart och i min famn dem för: Jag (kal den ftörfha trölt uti min plåga tycka, At til mit brö't dem trycka, Förr än jag från dem dör.

(Alceßc fätter ßg péL en Canapé)

qvartette och chor. Förßa rößen. Så högt ällkad ...

Andra rößen.

Så behaglig. Tredie rößen. Sa begråten . . .

Fierde rößen.

Så högt vördad.

chor.

Blir hon dock i förtid (kördad Och til rof åt Döden dömd!

En röß.

Ack! vår lott är högft beklaglig!

Två roßer.

Hennes ögon mildhet båda;

C 3 chor.[22]

chor.

Men des fägring fom vi flcåda Blifver fnart i grafven gömd.

ALCESTE. Vefta! du fom jag bör nämna För min ungdoms Skydds-Gudinna, Tag de Barn jag måfle lämna, Som en Mor, i dit förfvar. Vefta! lät dem hos dig finna Samma ömhet för dem vakna, Som af mig de måfte fakna, Då mit minne blott är qvar.

chor.

Ack! hur fnart i bäfta åren Hennes lif en ända tar ! Likt de blommor fom om våre* Nordans froft förhärjat har.

ALCESTE. Det rum deri vi ofs befinna Har fett min Bröllops-fakla brinna, Och vet, hur dygd det band befäfte, Som nu blir uplöft, likt en dröm. Hvem til Gemål du må förklara, Kan väl mer fkön och ällkad vara An din olyckliga Alcefte; Men ej mer trogen, mera öm.

En röß.

Så högt älfkad, få behaglig, Vil hon nu fin lefnad fluta,C 1

Tvä fcßer. Falt få många bittra tårar Hennes Barn oeh Maka giuta.

chor.

Himmel! fe, hvad qval ofs fårar, Och om all vår faknad döm!

(Under denna Chor införas Barnen fom kafiaßg i fm Moders faran)

FIERDE SCENE.

DE FÖRRE. EUMELE. ASPASIA. ALCESTE.

J, kära Panter af en ren och äkta låga, Ack lät er Mor til flut omfamna er : Den fifta kyfs ni henne ger, Förfötmar hennes qval och lindrar dödens plåga.

EUMELE. Duo.

Ack, min Mor! O Gudar! Du fuckar och tårar

giuter ;

Du talar om dö, hur fkal då med ois bli?

ASPASIA.

Min hulda Mor ! Ack Gudar ! Du i din famn

ols fluter!

Hvad ängflan du för ofs uti!

BÄGGE. Olycklige vi!

ALCESTE.[H 1

ALCESTE. Ack mina Barn! J mig förfkräcken ! O Himmel! Hvad min död för er fkul blir mig fvåf ! Uti min famn J fåfängt er betäcken Och ömt til mig de fpäda armar llräcken: Ack! at få liufligt band ej längre räcka får, Och at ej "all vår gråt på Odets grymhet rår! Men kommen til er Far , jag med er går: Uti hans öma vård jag lemnar er, och ciör; Men.ack! Hvad grufligt qval på nytt mit hierta rör. . .

At genom alla leder En dödlig ryfning går, fom mig i vanmagt för! Ack gråten! ja . . . Begråten den förluft, fom Odet er bereder. Med ovifst hopp jag måfte lemna eder Uti dens våld, hvars kärlek kunde fkifta Och en gång ända ta. Jag menar, då en annan Mor ni fått; Men hvilken Mor P en Mor til namnet blott, Som mellan eder Far och er kan tvedrägt ftifta: J fåfängt då en Moders hielp begären , . Jag fins ej mer: J moderlöfe ären : Ack mina Barn ! J Moderlöfe ären !

Aria.

Ack.! hvad plåga fom mig fårar,

När jag defla ftrida tårar

Uti deras ögon fer !

Måtte ej min hvila ftöras

Då de til min graf - vård foras

Och de orden af dem höras:

Ack! . . Vår Mor . . . Hon fins ej mer!

KanKan mer grufligt öde gifvas An ur deras armar rifvas ? Och , då jag i grafven far , Lemna dem bland forger qvar !

(Hon går -ut och förer fina Barn. med Jig)

chor.

Ack ! Dit lif i bäfta ären Alt för häftigt ända tar ! X.ikt de blpmmor fom om våren .Nordans froft förhärjat har.

*

TREDJE ACTEN.

FÖRSTA SCENE.

EUMELE. ASPASIA. EV ANDER. FOLKET.

chor af folket.

Gråten Theifalier, gråten; Alcefle til döden går.

EVANDER. 1

Aria.

Vi kunna ej nog bittra tårar fälla,

Alcefte, ack! Alcefle för Dödens portar flår:

Ack! en förluft för mycket fvår,

At ej vår Konungs dagar gälla.

Beklagans värda Folk 1 hvad forg dig föreflår!

e HOR.

Gråten Thefialier, gråten; Alcefle til döden går.

ANDRA SCENE. DE FÖRRE. HERCULES. HERCULES.

Jag nog för Ärans vinft min hvila fått förfaka, Ej Junos grymma hat få häftigt rafar mer.

chor.

Se Hercules!

HERCULES. Af detta lugn jag vänfkap offer gers Och går at i des fköt få fegrens frugter fmaka. J gråten! hvilken fyn! hvad' är väl fom er fårar?

EV ANDER.[27 1 ,

EVANDER. Vår Konungs Vän! hör våra plågors tal: Alcefte! Admet' ! . . .

HERCULES.

Admet'! ... EVANDER.

Hvad qval!

Coryphcc.,

Alceft' i denna ftuncl til Dödens altar går : Admet' har följt des fpår Ocktadt våra tårar.

cho.i.

Gråten Theffalier , gråten Alcefte til döden går.

HERCULES.

Nej, förft (kal Döden fe hvad Hercules förmår: Tron på en vän, fom icke lärt at fvika, Tron på en arm, fom icke lärt ge vika: Nej, förft fkal Döden fe hvad Hercules förmår.

(Eumele och Afpaßa falla på knä for at tacka Hercules, fom omfamnar dem)

Aria.

Förgäfves Nattens Gud fig här et rof bereder, Nej, rädens icke mer för eder Drotnings dar. Til afgrunds mörka diup jag förr Hval ftiga neder: Jag fvär det vid min Far, vid alla Gudars Far. Nej , rädens icke mer för eder Drotnings dar „ Förgäfves Nattens Gud fig detta rof bereder. Nej, förft fkal & c.

IIII I II TT I I -

(Alle gå ut)

D 2 TßEDIEE ** i

TREDIE SCENE..

Theatrm förändras til en ödemark,, med afbrutna trän och branta klippor på ena, och Dödens• altar på andra fi dan famt dervid en hola eller öfining til afgrunden. hvarutur fynes eldslågor-

ALCESTE'. Allena. O Gudar! ftyrken nu mit hierta! Gå, fkyndom . . jag förfkräcks . . re'n. kännes-Dödens magt- Ack! hvilken gruflig fyn .. . fe fafans bonings trakt. Hvad köld uti. mit blod! hvad mörker mig betäcker ! Alt vittne bär at Dödens tunga magt Kring delfa vilda rum fig flräcker. Se deffa klippors brott och delfa kala trän , Och delfa nakna fält, och denna fvarta bölja, Som fuckar då hon flyr at fig bland grafvar dölja,.

De dyltra kulors diup , de vilda ufvars Ikrän, De grymma Spökens tropp,, fom, fväfva. hit och hän,, Och detta bleka fken , fom nattens fafa. öker: Alt hvad mit öra hör, alt hvad mit öga fer, Alt åt mit Hela bröft fördubblad rädlla ger:; Ack! hvilken gruflig plikt jag här fullkomna föker ! För mina matta, ileg fig jorden fän k a tycks :

[Hon faller ned på en klippa) Mifc hierta undertrycks,. Och vid min plågas tyngd all menfklig kraft förfvinner.

(Hon rf er fig dier up) Men Kärlek ! jag i dig min ftyrka återfinner, Du fielf min dierfva gång ti! Dödens altar för: Då jag ur nattens diup din roll mig ropa hor, jag ren at dö af längtan brinner.

CHOR['9]

chor af andarne, utan at jyrias.

Är döden din förnöjelfe, Då dig din ungdoms vår Med fägring pryder? Du följer blindt din böjelfe: Den kärlek hos dig rår Du flafvilkt Ivder..

ALCESTE.

Aria:

Nej", Afgrunds Gudar', Nattens Söner,

Jag för er grymma här

Ej fruktan röner:

Jag ej er nåd begär

Med gråt- och böner :

Nej, döden är det hopp

Som blott mig. gläder ;

Jag villigt mot er träder „

At fluta få mit lopp.

chor af andarne.

En fåfäng äras vinnande I döden, du ej bör Så högt värdera: Tag derför i befinnande, Den vaknar ej fom dör: Nej, aldrig mera.

FIERDE SCENE.

ADMETE. ALCESTE.

ALCESTE af/ides. Admet' ... O Himmel, grymma möte !

ADMETE affides.

Hvad fyn! Alcefl'! Alceft' vid Dödens port! »'^Rätträdiga Förfyn ! [högt) Alceft'!

¥ ALCESTE. (ined en häftig ömhet)

Fly denna ort Hvad föker du väl här i deffa öknars fköte ?

ADMETE.

At dö — at dö, är hvad jag fkyndar til Då Himlen grym min bön ej höra vil.

ALCESTE.

Hvad fäger du! Admet'! är du ej Kung och Far? Dit Rike, dina Barn, kan du väl dem förfkiuta ? Lef at med ömhet alla dar Din Makas bild i minnet fluta; För dig jag velat lifvet niuta För dig jag döden utvalt har.

ADMETE.

Jag lefva mer då dig Tartaren hyfer, Jag fkåda mer en dag, fom för Alceft' ej lyfer, En verld , fom uti dig förlorat fit behag, Af nya plågor tärd förbanna hvarje dag Et hatadt lif. det Himlens vrede fkänkte! Alceft'! och du det tänkte!

ALCESTE. Duo.

Andar! fkynden at mig höra: Skynden at mig med er föra Til et efterlängtadt mål!

ADMETE. Andar! må mit qval er röra: Skynden at mit lif förftöra; Men förikonen min Gemål!

ALCESTE. Med min död ej längre töfven!

ADMETE. Til ert rof mig värdig profven!

BÅDA.

Blott på mig er grymhet öfven, Men förikonen mm Gemål !

ADMETE,

Jag enfam är värdig, At döden få fmaka; Hvad har väl min Maka Er brutit emot P Se här jag är färdig At ned med er följa; Til Plegetons bölja Ledfagen min fot.

(Andarne ußfiiga ur Afgrunden)

ALCESTE.

Men àck! . . . fe der! . . . De .föka mig . . . jag gar.

AD METE.

Nej, aldrig, nej, om ej i mina fpår.

EN UNDERJORDISK GUD. (fom inkommer haßigt

omgifven med lågor., ochftaller fig på trappern til Dödens altare)

Ärta.

Kom, Alcefle! Se Döden Tör handen, Vifar dig Lethes okända flig. Redan Charon dig ropar från flranden.., Ber dig hafta; han väntar på dig.

ALCESTE.

Nej, lef! må endafl mig Tartarens mörker Ihölja!

ADMETE.

Hvad vil du, grymma? håll!

ANDARNE (fom nalkas Alcefle)

Alcefte ! dagen flyr;; Den hand fom menfkors öden flyr

Har fatt en gräns för dina dagar.: .Kom följ ofs åt och lyd des lagar. ALCESTE.

Farväl! .Admet'!

ADMETE. Håll opp. ALCESTE.

"Farväl! ADMETE.

Håll opp.

Oblidkeliga tropp!

Hvit 33 1

Hvi fkal er grymma nåd mit lif til plågor fpara P Ack! ralèn blott mot mig ; be vekens af min röd!

ANDARNE [fom omgifva Alcefle, ßiljct henneJr än Admet' och föra, henne ned i afgrunden)

Dig Döden ropar; gå Alcefle, des bud at lydig vara.

ADMETE.

Nej, ingen rycka fkal Alcefle från mit bröft; Nej grymme!

ALCESTE. Fly Admet' , du kan mig ej förfvara.

chor.

Döden" ropar; gå Alcefle , des bud at lydig vara.

ALCESTE. O Gud.! .. . ..

ADMETE,

jag fkal si afgrund föka tröft.

[Några Andar ßadna för at hindra Admete följa efter)

• FEMTE SCENE. HERCULES. ADMETE.

HERCULES. Min Vän! räds ingen fara, Jag trotfar deras harm : Fly hän, förmätna fkara, Och bäfva för min arm.

(Han ßingrar Andarne och nedßigtr) E ADMETE.[34 1 ,

ADMETE. Ack! fluten mina öden, J tagit bort min Vän; Slån til; och låten döden Förena ofs igen.

chor [fom i början höres långt borta , vien under det den repeteras fyiies Hercules komma tilbaka , f örer Alceße vid handen , och med fm klubba i den andra, jagar Andarne) Han fruktar ingen fara , Han fegrar til vår harm: O Jupiter! din Son har trotfat Dödens arm. HERCULES. Fly hän, förmätna fkara , Och bäfva för min arm: O Jupiter! din Son har trotfat Dödens harm.

[Til Admete fom tager Alceße af hans hand) Min Vän , jag dig med frögd Din maka återgifver: Niut glad och nögd dm hufva lott! ADMETE. Ack! vet, min fällhets högd Så mycket flörre blifver, Då af en ällkad vän jag den tilbaka fått.

SJETTE SCENE.

DE FÖRRE. APOLLO (kommer ned i en lyfandeßy) APOLLO.

Far fort, du värda Son af alla Gudars Far! Odödligheten dig en evig ära bådar:

Olympen

\C 25. 1

Olympen dina verk med nåd och undran fkådar, Och ren vid Gudars bord dit rum man utfett har. Lef lyckligt, trogna Par , at ädla mönfter blifva För alla dödliga, fom lyda Hymens lag ! Förvandlen, mörka rum, er grymhet i behag!

siunde scene;.

The air en förändras til en präktig Sal i Admstes Palats.

APOLLO.--

Du Folk! fom värdigt är at främfl exempel gifva Af kärlek , tro-och underfåtligt nit, Er Drotning frälfad är-, Theffalier ikynden hit At denna Feil med edra länger lifva.

(Apollo far up)

ottonde scene. ALCESTE. ADMETE. HERCULES.

Trio.

ALCESTE och ADMETE.' HERCULES.

Din hand, vår Gud och Vän , Vet ädla Par, det i er

en fäiihet ofs föiär, fällhet är

Som dubbelt kär urafgrunds Som jag en kär belö-

fköte hinner: ning finner:

Utaf den frögd , fom fria

utbrott vinner,

Döm af hvad pris din gåfva Blott detta pris mit mod

är. begär.

E 2 NIONDEC^ 36] NIONDE SCENE. EUMELE. ASPASIA. DE FÖRRE.

Duo.

ALCESTE, ADMETE.

Ack ! mina Barn, Alceft' är qvar !

Alceit' jag återvunnit: Jag får er fe ! Sin vrede Himlen fpar.

BÅDA. Vår motgång ända tar.

Qyartette.

.ALCESTE. ADMETE och BARNEN. Ack! fälla ögonblick, då alt vårt qval förfvunnit. ADMETE. Se Hieltën här, fom ofs förenat har.

chor.

Befkydda, Gudars Gud! vår Kung med des Gemål! Du velat deras lif för jordens fällhet fpara: Må verlden til vår bön och våra fånger fvara! At göra menfkor godt är deras föremål.

*

BALLET, *fom flutar Piecen.*

*